

skønt Ulykken ramte Landet den 13de November, fremkom allerede den 29de November den 7ende Beretning over de indkomne Bidrag, som den Gang gik op til meget store Beløb.

Blandt de skadelidte den Gang vare Ejerne af det inddæmmede Stokkeby Nor, hvoraf Overretssagfører Steenstrup var den vigtigste. Disse Ejere af dette Nor havde anvendt mange Penge og meget Arbejde paa dette Inddæmningsforetagende og havde efterhaanden derved bragt det op til at give et nogenlunde tilfredsstillende Udbytte. Saa kom Stormflodsulykken, der ramte dem haardt, idet Stormfloden saa at sige bortskyllede de Værdier, der saaledes vare tilvejebragte, og da der kom en ny Stormflodsulykke den 10ende Februar 1874, inden de endnu havde faaet Tid til at bøde paa den første Ulykke, kom der en yderligere meget betydelig Forringelse af Værdierne, saaledes at de i Virkeligheden økonomisk vare ganske slaaede til Jorden. Denne Sag har flere Gange været for her paa Rigsdagen, sidste Gang i 1903, da den var Genstand for en Forhandling paa Grundlag af et Andragende, som var indbragt af min ærede Kollega for Odense Amts 2den Valgkreds (Martin Madsen Halsted). Han fik et Svar fra den daværende Minister for offentlige Arbejder, men da det forekommer mig, at Ministerens Oplysninger den Gang om disse Forhold, som han sagde, at han havde sat sig ret nøje ind i — Sagen er jo ret omfattende —, ikke i alle Enkeltheder give det rette Billede af, hvad der var overgaaet Steenstrup og hans Kolleger, vil jeg gerne tillade mig at omtale Sagen lidt.

Den daværende Minister oplyste saaledes, at da den forvoldte Skade var takseret til 30,000 Kr., og Steenstrup og hans Medejere havde faaet en Godtgørelse, en Hjælp, paa 36,000 Kr., maatte dette dog vistnok siges at være ret rigeligt. Men ser man nærmere efter, finder man, naar man gaar Sagen igennem, at dette ikke giver det rette Billede af Forholdet. Den Skade, der var anrettet paa Inddæmningsforetagendet i 1872, takseredes den Gang til godt 30,000 Kr., og de modtog af Centralkomiteen en Hjælp paa 20,000 Kr., men den Taksation, som efter Opfordring fra Indenrigsministeriet blev foretaget gennem Amtet af Vurderingsmænd, udnævnte af Kommunerne, have de paagældende selv erklæret, var meget for lav. Allerede i Oktober Maaned 1873 har Riise Sogneraad tilført sin Protokol en Udtalelse

om denne Sag, hvori de gøre gældende, at naar de daværende Taksationsmænd, som vare Mænd, udnævnte af Sogneraadet, kun takserede Skaden til at være 30,320 Kr., var det efter det Kendskab, man i Hurtigheden kunde faa paa det daværende Tidspunkt til Ulykkens Størrelse og til, hvad der krævedes af Bekostninger til Genopførelse af Dæmninger og andre Arbejder. Men i 1873 erkendte de, at den Skade, der var anrettet, havde være langt betydeligere, idet ogsaa selve Jorderne vare blevne i betydelig Grad forringede ved denne Ulykke. Altsaa, Taksationen har været meget for lav. I Sandhedens Interesse erklære de og lade dette føre til Protokols, at de afgive denne Erklæring uden Opfordring fra Steenstrups Side, men lade ham naturligvis tilflyde Meddelelse om, at saaledes have de allerede i 1873 udtalt sig. Men bedst som Ejerne nu ere i Gang med ved Hjælp af egne Penge, og hvad de saaledes have faaet til Hjælp, at udbedre Skaden og at opføre ny Dæmninger — noget, der dog gav Udsigt til, at de maaske kunde indvinde Tabene i Aarens Løb —, kom den anden Stormflod den 10. Februar 1874 og anrettede en langt større Ulykke. Ogsaa denne Skade blev takseret, og denne Taksation blev efter Amtets Opfordring udført af 3 af Riise Sogneraads Medlemmer med Assistance af tvende Medlemmer af Tranderup Sogneraad, og disse 5 Mænd have som Svar paa Amtets Skrivelse angaaende det Tab, som her maatte være lidt, indgivet et udførligt og i alle Enkeltheder gaaende Overslag over Skaden, som de takserede til 38,816 Rdlr., altsaa 77,632 Kr., og i Anledning heraf modtog Steenstrup og hans Medejere 16,000 Kr., altsaa kun omtrent $\frac{1}{5}$ af, hvad Skaden var takseret til, første Gang altsaa $\frac{2}{5}$ og sidste Gang kun $\frac{1}{5}$ af, hvad Skaden var takseret til.

Den Institution, som satte Velgørenheden i Bevægelse i 1872, var en Komité, der blev dannet, og i hvilken de Mænd havde Sæde, som udgjorde den fra Krigsaarene bestaaende Centralkomité, og denne Centralkomité har i en Udtalelse den 28. November 1872 i „Berlingske Tidende“ udtrykkeligt udtalt, at den antog, at alle vilde være enige om, at alt, hvad der henhører under offentlige og kommunale Anliggender, ligger ganske udenfor den private Godgørenhed. Man forudsatte altsaa som givet, at de, der havde bidraget til Afhjælpning af Nøden, ønskede, at deres Bidrag skulde komme de private til gode, som havde lidt